

A romantic scene between a man and a woman in historical attire. The woman, with long dark hair, is wearing a green velvet off-the-shoulder top and a light green skirt with gold embroidery and tassels. The man, with blonde hair, is wearing a dark suit and a white cravat. They are embracing and about to kiss. The background is a stone wall.

KERRIGAN BYRNE

*Twár plná
tieňov*

Čo sa stane, keď sa lovec zamiluje do koristi?

KERRIGAN BYRNE

*Tvář plná
tíňou*

Preložila Zuzana Smolinská

Kerrigan Byrne
THE HUNTER

Text Copyright © 2016 by Kerrigan Byrne
Published by arrangement with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.

Cover design © by Lenka Ladňáková

Cover photo © Mary Chronis, VJ Dunraven Productions & Periodimages.com

Translation © 2026 by Zuzana Smolinská

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0935-6

Pre Janet Snelloviú.
Bez teba by som to nezvládla.

POĎAKOVANIE

Život spisovateľa, tak ako kohokoľvek iného, je plný nečakaných nástrah a desivého neznáma. Bez neochvejnej podpory a lásky mojich neuveriteľných priateľiek, kolegýň spisovateľiek a spolukritičiek Cynthie St. Aubinovej a Tiffinie Helmerovej by som nemala šancu prežiť. Ste mi neustálym zdrojom povzbudenia a inšpirácie.

Moja nekonečná vďaka patrí Christine Witthohnovej za jej neúnavné pracovné nasadenie. Nie je pre mňa len výnimočnou agentkou, ale aj vzácnou priateľkou.

Taktiež by som rada vyslovila nekonečnú a nezmerateľnú vďaku brilantnému a výnimočnému tímu vo vydavateľstve St. Martin's Press, konkrétne Monique Pattersonovej, Alexandre Schulsterovej, Erin Coxovej, Angele Craftovej, Heather Watersovej, Danielle Christopherovej, Amy Goppertovej a nesčíselnému množstvu ľudí, ktorých som ešte nemala to potešenie stretnúť, no napriek tomu venovali svoj čas a úsilie, aby som si mohla vybudovať život, ktorý zbožňujem. Neviem, ako sa vám dostatočne poďakovať.

Prirodzene, špeciálna vďaka patrí môjmu manželovi a rodine za ich trpezlivosť aj za to, akí sú na mňa hrdí. Znamená to pre mňa veľa!

A potom ste tu vy, moji čitatelia. Vy ste dôvodom, prečo sa postavy v mojej hlave prebúdzajú k životu.

Než som ťa zabil, bozkom stmil som svet:
nech v *bozku* umriem, keď už svetla niet.

William Shakespeare, *Othello*

PROLÓG

väznica Newgate, Londýn 1855

Bolo to číre utrpenie.

Christopherovi Argentovi sa svaly triasli od nesmiernej námahy. Pot sa miešal s ľadovým dažďom, vytvárajúc na pokožke neznesiteľné potôčiky vlhkosti. Odporný pocit ešte umocňovali dotyky drobnej hávede, ktorá sa mu plazila po tele. Zapredal by dušu, ak by ich odtiaľ mohol odškrabnúť. Namiesto toho len stisol zuby, až ho zaboľela čeľusť. Neodvážil sa ukázať viac než uvoľnený výraz, pretože sa obával možných následkov.

Úkosom pozrel na muža vedľa seba a potom čo najpresnejšie zopakoval pohyby svojho *sifu*, v snahe držať s ním krok alebo skôr neuveriteľne pomalé tempo plynulých pohybov, ktorými ho Majster Wu Ping viedol s neprirodzenou presnosťou.

„Rozumieš prečo *siu lim tao* trénujeme v daždi, chlapče?“ vyzvedal Majster Ping po anglicky so silným čínskym prízvukom bez toho, aby plynulosť pohybu či pozíciu akokoľvek narušil. Odkedy dnešnú lekciu začali, bolo to po prvý raz, čo Christophera oslovil.

Pre Christophera bolo oveľa náročnejšie správne sa hýbať a rozprávať zároveň, pretože jednotlivé pohyby vyžadovali absolútne sústredenie sa, no pozbieral odvahu a skúsil to.

„Je to trest,“ trúfol si odvetiť. „Za to, že som zbil Johna a Harryho...“

„A?“

Christopher sa zhlboka nadýchol, dúfajúc, že zo seba strasie ťažobu hanby, no vyviedlo ho to z miery natoľko, že sa najprv musel spamätať a nanovo sústrediť, aby vklzol do rytmu a zosúladiť sa so svojím *sifu*.

„A Hugha,“ zamrmľal.

Majster Ping sa odmlčal, kým stiahol sečnú ruku naspäť k hrudníku v obrannom manévri. „Som tvoj *sifu*, chlapče. Čo toto slovo znamená v tvojom jazyku?“

Christopher odpoveď poznal. „Znamená to učiteľ.“

Wu Ping krátko kývol bradou na znak súhlasu. „V takom prípade nie je namieste, aby som ťa trestal. Mojou zodpovednosťou je učiť ťa.“

Rozhostilo sa nekonečné ticho, kým pokračovali v drile presnosti a zručnosti, ktorému Christopher v priebehu posledných dvoch rokov venoval značný čas. Vo svojich jedenástich rokoch bol teraz už takmer rovnako vysoký ako majster, ktorý si ho vzal pod ochranné krídla.

„Dnes, chlapče, ťa učím byť ako voda.“ Majster Ping ho vždy oslovoval „chlapče“.

Christopher sa zadíval na sivé vlhké kamenné nádvorie Newgatskej väznice. Pozorne načúval. Starec ho o vode poučoval už predtým, no, pravdupovediac, príliš ho nepočúval. Tentoraz stál premočený v nehostinnom prostredí, trápil sa a triasol od chladu a únavy. Úplne to zmenilo jeho perspektívu.

„Voda je prispôsobivá a premenlivá,“ začal Ping. „Je mäkká. Preberie na seba akýkoľvek tvar, do ktorého ju vleješ. Nájde si tie najhlbšie miestečky, cestu najmenšieho odporu. Všetko vyživuje. Ak je to potrebné, je možné ju jednoducho odkloniť. Rozumieš?“

„Áno, *sifu*.“ Síce celkom nechápal, no vedel, že keď Majster Ping s vysvetľovaním skončí, bude v tom mať jasnejšie.

„Voda však prináša aj smrť,“ pokračoval Majster Ping. „Naráža so silou, ktorej neodolá ani kameň. Tečie. Topí. Bez váhania zničí všetko, čo jej stojí v ceste. Nemilosrdne. Nelútostne.“

Starec pohyb dokončil a obrátil sa ku Christopherovi, ktorý s úľavou spustil chvejúce sa ruky k trupu. Zadával sa na drobného Číňana a spomenul si, že mu kedysi pripomínal klobásu, okrúhlu a skrútenú, obalenú v tuhej koži. Nízky, láskavo pôsobiaci muž bol zároveň tým najnebezpečnejším obyvateľom Newgatskej väznice.

„Akých päť reakcií na konflikt poznáme?“ spýtal sa Ping.

Christopher začal automaticky recitovať: „Vyhybanie sa, uzmierenie, spolupráca, kompromis a agresia.“

Ping opäť krátko prikývol. „Len si všimni, že päsť a silu potrebuješ len v jedinej z nich. Vieš prečo?“

Christopher sklopil zrak k špinavej kamennej podlahe nádvorja a sledoval tmavú stuhu špiny, kľukatiacu sa smerom k odtoku odpadu. „Pretože by som sa nemal biť,“ zašomral popod nos.

„Nesprávne!“ vyštekol Ping, no keď Christopherovi zdvihol bradu, aby si hľadeli do očí, spravil to priam nežne. „Pretože kung fu, ktoré praktizujem ja, nie je o boji. Je o zabíjaní. Nemal by si ho použiť, pokiaľ nechceš vziať život, brániť sa alebo chrániť niekoho iného.“

Christopher stisol čelusť, no nebolo to kvôli chladu či únave. Vnútro hrudníka mu zaliala povedomá horúčava. Neubránil sa vzdorovitému pohľadu. „Nepočuli ste, aké nechutnosti šíri o mojej mame.“

„Vraveli pravdu?“ chcel vedieť Ping.

„Nie!“

„Prečo na tom potom záleží?“ *Sifu* len pokrčil plecami.

Záležalo na tom z toľkých dôvodov, no Christopher ich nedokázal pomenovať, a tak mlčal a vnútri zúrilo.

Pingove čierne oči znežneli, keď ich mierne prižmúril. Bolo to najbližšie, ako sa jeho tvár dokázala dostať k úsmevu. „Už pripomínaš vodu, no tvoje emócie sú príliš hlboké a silné. Ako oceán. Musíš sa naučiť tíšiť pocity ako hnev, nenávisť či strach...“ Ping položil Christopherovi na plece dlaň na jeho pomery v neslýchanej ukážke náklonnosti. „Alebo láska.“

„Ako?“ vydýchol Christopher.

„Musíš ich presmerovať, rovnako ako farmár, čo presmeruje rieku, aby zalial pole. Obráť ich na trpezlivosť, logiku, nemilosrdnosť a moc. Iba vtedy bude smrť z tvojich dlaní vytekať s ničivou silou besniacej povodne.“ Majster Ping sa od neho odvrátil, podsadil boky, chodidlá pevne ukotvil na kamennej dlažbe a otvorenou dlaňou tresol do steny väznice. Kameň sa pod silou úderu rozdrvil a z miesta dopadu sa v murive začali šíriť praskliny.

Christopherovi padla sánka a do úst mu začal pršať dážď.

„Ako... ako ste to dokázali?“

Ping naňho žmurkol. „Ukážem ti to zajtra. Ak netrafiš cieľ, ale preraziš ho, moc sa preniesie a cieľ pred tebou padne.“

„Nemôžete mi to ukázať teraz?“ oslovil ho Christopher s nádejou v hlase, no Ping len pokrútil hlavou. „Tvoja matka ťa čaká v cele. Je čas najesť sa.“

„Ako viete—“

Vtom hodiny odzvonili neskorú hodinu a Christopher mykol hlavou smerom k strážnej veži. Na pozadí temnejúcej búrkovej oblohy z nej fíkali kvapôčky vody. Dokonca aj v dni ako tento, keď slnko nebolo vidno, tajomný starec presne vedel, koľko je hodín.

Christopher sa obrátil naspäť k Majstrovi Pingovi, no zisťoval, že je na nádvorí sám.

Keď vykročil v daždi chodbou za hrdzavou mrežou, ktorú väzni v Newgate prezývali Chodník mŕtveho muža, triasol sa skôr od vzrušenia než chladu.

Niekoľkokrát prudko zahol, postupujúc hlbšie do katakomb väznice, pričom kývol niekoľkým povedomým tváram, až kým nezaklopal na dvere, ktoré oddeľovali mužskú časť väznice od ženskej.

„Koho to tu máme?“ Spoza mreží sa Christopherovi nad hlavou ozval výrazný škótsky prízvuk, a keď zdvihol zrak, pozrel do mladistvej, okrúhlejšej tváre Ewana McTavisha. „Nó, chlapče, máš šťastie, že si naspäť pred zmenou stráží. Ak by ťa tu načapal Treadwell, nechal by ťa tu trčať, až kým nezačne nočná omša prekliatych. Vieš, čo myslím?“

Christopher sa medzi týmito múrmi narodil, a tak vedel lepšie než McTavish, čo za peklo sa z Newgatskej väznice stávalo v noci. Namiesto uspávaniek načúval rinčaniu reťazí, výkrikom a fikotu tých slabších, aj ťahaníu nôh odsúdených, ktorí prechádzali dlhou chodbou s mrežami a nikdy sa nevrátili. Jeho mama občas za odsúdencami na smrť plakávala, no Christopher nie, pretože mŕtvy väzeň často znamenal nové topánky či opasok.

Ozvalo sa odporné škripanie hrdzavých železných dverí na kamennej podlahe, keď ich McTavish odchyľil dostatočne na to, aby vrtký Christopher preklzol na druhú stranu. Potom ich opäť zavrel na závoru.

„Mama ma vždy posielala na prechádzky, keď je menej prísny režim.“ Christopher preskakoval z jednej nohy na druhú, aby sa zahrial. McTavisha mal rád, a keď občas nemal čo robiť, zvykol sa pri tmavovlasom, územčistom strážnikovi poneveriať celý deň.

McTavishove žiarivé oči ladili s tmavomodrou farbou jeho uniformy. Črtala sa v nich ľútosť, keď len prikývol: „Iste, synak, viem.“

„Strážnikom sa nepáči, keď sa tam motám, kým nosia drevo na oheň alebo nové konzervy s jedlom. Mama vraví, že sa mám držať bokom.“

Strážnikov pohľad zabľúdil do vlhkej chodby lemovanej železnými mrežami. „Už skončili,“ zašomral, no akoby nedokázal na Christophera opäť pozrieť. „Čo keby sme pohľadali mamku, nech si môžeš zjesť večeru?“

Christopher s vidinou praskajúceho ohňa veselo poskakoval hore jednou chodbou a dole ďalšou, no keď zbadal približujúcu sa dvojicu strážcov, pritisol sa k stene. Jeden z nich si práve upravoval opasok. Tu v Newgate bolo nesmierne dôležité vedieť nielen ktorým väzňom, ale aj ktorým dozorcom je potrebné sa vyhýbať.

McTavish mal ohľadom Treadwella pravdu. Veľký svetlovlasý grobian ho zbil palicou, strčil doňho alebo mu založil putá za tie roky už toľkokrát, až Christopher stratil prehľad.

„Tá suka by sa mala priučiť vďačnosti,“ sťažoval sa Treadwell svojmu spoločníkovi, keď Christophera míňali. „Mal by som na ňu pustiť ozajstných surovcov. Nech si to tá štetka zrovná v hlave. Potom bude žobroniť, aby som ju pretiahol.“

„Mohli by sme toho jej pehavého bastarda hodiť medzi odsúdencov na smrť. Nech sa díva, ako ho tam roztrhajú,“ navrhol druhý.

Christopher si v tieni prekryl líca dlaňami a utrel si ich, akoby tým dokázal zotrieť spomínané pehy.

„Nateraz musíme viesť o deckách narodených v okovách záznamy,“ vyprskol znechutene Treadwell. Použil označenie, ktoré sa dávalo zabudnutým príznakom, ktoré sa už do väzenského systému narodili. „Museli by sme vysvetľovať, kam sa

stratil... Okrem toho, neštev ma on, ale tá papuľnatá kurva, ktorú volá matka.“

Christophera ochromili obavy. Dlane spustil z tváre na prudko sa dvíhajúci hrudník. Stál v mláčke, ktorá sa sformovala z jeho premočeného, zle padnúceho odevu, až kým tí dvaja nezahli za roh. Až potom vyrazil do zadnej časti ženského bloku, ktorý po celý svoj život volal domovom.

Pod mriežkou v múre, ktorá sa sotva dala nazvať skutočným oknom, žiarila pahreba z uhlia a Christine Argentová práve chvejúcimi sa rukami prikladala veľké poleno.

Hoci cez otvor presakoval v zime chlad a v lete neznesiteľná horúčava, Christopher s mamou sa považovali za šťastlivcov, že majú k dispozícii tento výrez, nie väčší než okrúhle lodné okienko, pretože cezeň dovnútra prechádzal vzduch. Na mieste, ktoré vo vlahý deň neznesiteľne páchlo, bol vánok vzácnejší než zlato.

„Mami?“ Christopher opatrne obišiel otvorené mrežové dvere, klakol si k nej a z tepla plameňov mu okamžite začalo brnieť v znečitlivených končatinách.

Ráno si svoje dlhé kučeravé gaštanové vlasy rozčesala a zaplietla do vrkočov, no teraz jej v strapatých kaderách padali do sklopenej tváre.

„Och, Holúbok, to si ty.“ Úsmev v jej hlase znel mdlo. Dlane jej zmizli za závesom vlasov a nenápadne sa šuchli popod oči. Až potom vstala, no obrátila sa mu chrbtom, aby jej nevidel do tváre, k podomácky vyrobenému kalendáru, vyrytému do kamennej steny. „Aj som si myslela, že si s pánom Pingom.“ Stále obrátená chrbtom zdvihla roztrhanú zásteru, aby si utrela tvár.

„Je to Majster Ping,“ opravil ju Christopher nežne, hľadiac do úbohých plamienkov. Tentoraz sa im veľa dreva neušlo. Sotva postačí na týždeň a deň dávok bol len raz za mesiac.

„Ach, iste,“ odvetila s predstieranou veselosťou, aby zakryla vzlyk. „Samozrejme, že to viem.“ S chatrným kúskom bridlice zaznačila koniec ďalšieho mesiaca vo väznici Newgate. Pohybovala sa meravo, akoby ju čosi bolelo. Značka, ktorú spravila na stene podivne nestabilnou rukou, bola hlbšia než ostatné a širšia. „Mal si–“ Odkasľala si. „Mal si sa s Majstrom Pingom dobre?“

„Mal,“ odvetil a po opatrnej pauze dodal: „Mama. Pozri sa na mňa.“

Spustila ruku pozdĺž tela a kúsok bridlice zovrela v dlani. Rozpáraný sivý šál si privinula pevnejšie okolo pliec. „Ešte štyridsaťosem mesiacov, holúbok, veril by si tomu?“ Predstieraná suverénnosť v jej inak jemnom hlase v ňom vzbudila obavy. „Ešte štyri roky a budeme voľní, ty a ja. Budeme si môcť robiť, čo sa nám len zapáči. Nájdem si prácu ako krajčírka, budem robiť krásne čipky pre elegantné dámy. Vieš, kedysi som bola svojou čipkou vychýrená.“

„Viem, mami,“ šepol Christopher a teraz mal už skutočný strach. Zvykla mu to rozprávať, no keďže v živote žiadnu čipku nevidel, jej opisy mu nedávali zmysel. „Ukáž mi tvár.“

„Mohol by si ísť za učňa k nejakému remeselníkovi. Azda pán Dockery ešte stále pracuje v lodenici. Budeme mať vlastné izby s pieckou aj s kamenným kozubom. Už nikdy nám nebude zima.“

Christopher sa pozbieral na nohy, odstúpil od tepla ohňa a podišiel k svojej mame. Chcel ju objať okolo dlhého trupu, no nespravil to, pretože bol ešte stále celý premočený od dažďa a zbytočne by ju ochladil. Namiesto toho vkĺzol medzi mamu a stenu a dlaňou odhrnul vlasy z jej tváre.

Nebolo to také zlé, ako čakal. Spodnú peru mala rozťatú, no rana nekrvácala.

Christopher na okamih krčovito zavrel oči. Mal už jedenásť, takže bol dosť starý na to, aby vedel, že bolesť jej

spôsobovali rany, ktoré nemohol vidieť. Bolo to tým, čo jej dozorcovia robili, kým tu nebol, čo ich nechala spraviť. Len aby dostal tých zopár úbohých zvyškov, ktoré mu boli ochotní hodiť.

Bola bledá a oči mala červené od plaču, no stále to bola jeho mama, vysoká, krásna a statná mama. Žena, ktorá mu dala všetko, od silných kostí, zdravých zubov cez vlasy farby hrdze na starobyľných železných pántoch až po všetky pochúťky, ktoré jej pristáli náhodou na tanieri, a úsmev, ktorý bol tou najkrajšou vecou v tomto sivom svete.

Zaplavila ho povedomá vlna nenávisti. Vyceril zuby. „Nemala by si ich nechať robiť ti to, mama,“ zavrčal. „Oheň nepotrebujem.“

Zažmurkala a v rovnako svetlomodrých očiach ako mal on, sa jej zalesklo. Z očí mu odhrnula mokré vlasy. „Ale samozrejme, že potrebuješ, Holúbok,“ šepla spevavým hlasom. „Len sa na seba pozri, si mokrý ako utopený írsky potkan.“ Chytila ho svojimi silnými, zručnými rukami a začala mu vy-zliekať vodou nasiaknuté oblečenie. „Len sa pod' ohriať, aby si nechtyl zápal pľúc. Ja zbehnem po konzervy.“

Všimol si, že trocha kríva, a z nekonečného, číreho znechutenia zaškrípal zubami. Mama však bola tvrdohlavá žena, a keď bola v tomto rozpoložení, bolo zbytočné jej oponovať.

Jedlo zjedli v tichosti, dívajúc sa do plameňov. Christine pôsobila trocha omráčene a neprítomne, zatiaľ čo Christopher kypel zlosťou a penil.

Wu Ping netušil, o čom rozprával. Nerozumel tomu. Ako sa vôbec dalo umlčať lásku, ktorú cítil k niekomu takémuto? Ako by nemal cítiť nenávisť k mužom, ktorí jeho matku zneužívali? Ako sa nemal báť, na čo si trúfnu nabudúce?

Pocity nebolo možné potlačiť.

Keď nabudúce toho starého blázna stretne, vytmaví mu to.

„Christopher,“ oslovila ho ticho mama a on odtrhol zrak od jasú tlejúcich uhlikov. Zriedkakedy ho volala inak ako „Holúbok“. „Christopher, chcem, aby si vedel, že som v poriadku. A všetko čo robím, robím preto, že si to zaslúžim a pretože ty si zaslúžiš čosi viac.“

„To sú úplné sračky, mama. Nezaslúžiš si tu byť. A oni by nemali... nie kvôli mne.“ Nedokázal tie slová vysloviť, no líca mu aj tak planuli hanbou.

„Dávaj si pozor na jazyk,“ napomenula ho rázne, no okamžite znežnela. „Synček môj, netušíš, čo za svet je tam vonku. Čudný, no skvelý. Krásny aj desivý. Nevieš, aký je ozajstný život. Nevidel si skutočný západ slnka a nejedol čerstvé jedlo.“ Do očí sa jej nahrnuli slzy. „A to len kvôli mne. Pretože som kriminálnička.“

„Na tom predsa nezáleží,“ oponoval, no hneď ho prerušila.

„Jedného dňa to sám zistíš, Holúbok. Uvidíš, čo ti bolo odopreté, a možno ma za to aj znenávidíš.“

„Nikdy by som ťa nemohol nenávidieť!“ zaprisahal sa a bleskovo sa k nej presunul. Matka mu ovinula svoju šatku okolo odhalených pliec.

„V to dúfam, synček.“ Líce mu pritíslo na temeno. „Nikdy však nevieš, čoho si schopný, kým...“

„Kým čo?“

Len si ustarostene povzdychla, vstala a skontrolovala stav jeho košeľe, zavesenej na hrdzavom klinci. Na tomto vlhkom, studenom mieste nedokázalo nič poriadne vyschnúť ani pri teple z ich chabého ohníka. Látka však obschla aspoň dostatočne na to, aby si ju mohol obliecť, a keď do nej vklázol, na ladovej pokožke ho takmer popálila.

„Čas ísť spať, Holúbok.“ Rachot zatvárajúcich sa železných mreží a ťažkopádnych dverí sa ozýval ponad krik dozorcov a hlasy iných väzňov. Územčistá žena s nevrlým výrazom

prišla zrátať počet väzňov a aj ich celu zavrela. Christopher s mamou sa pobrali k svojim pričniam.

Kedysi sa v noci k sebe túlili, aby si vytvorili viac tepla. Christopherovi tie časy chýbali. Mama ho pevne objala a spievala mu do ucha piesne, pričom dúfala, že tak prehluší desivé nočné zvuky.

Odkedy sa mu však začali snívať isté sny, po ktorých sa prebudil s pocitom podivnej, pálivej rozkoše v slabinách, ktorá sa mu rozlievala do nohavíc, prestali s tým.

Mama začala spávať sama a s takmer skleslým úsmevom sa mu pokúsila vysvetliť, že sa postupne stáva mužom. Christopher sa len pýril.

Mužom byť nechcel, pomyslel si pochmúrne. Určite nie nadržaným surovcom ako Treadwell alebo starým bláznom s tuhou kožou ako Majster Ping.

Skrátka len chcel, aby ho aj naďalej objímala.

Pôvodne tichý lejak sa stihol rozvinúť do poriadnej smršti. Hrom otriasal starými kameňmi väznice a blesk vrhal oblúkovité tiene cez ich drobné okienko.

„Nezaspievame si?“ navrhla mama a Christopher sa v tme pousmial. Dúfal, že sa to spýta. Búrka ho rozrušila a zvuky Newgate mu v nej pripadali obzvlášť obludné.

„Čo si zaspievame?“ chcel vedieť.

„Čo tak moju obľúbenú keltskú pesničku?“

A tak spievali.

*Tíško, spinkaj tíško,
pekný sen je už blízko.*

*O smiechu a slobode
a o večnej pohode.*

*V spánku sa budeš usmievat',
kým ja na teba pozor musím dať.*

*Tiško, spinkaj tíško,
bez strachu, kým vyjde slniečko...*

Vtom Christophera z príjemného zaspávania vytrhol odporný škripavý zvuk, ktorý rozvibroval kameň pri jeho uchu. Spadol na studenú podlahu. Vstal a v tme zažmurkal. Vonku ešte stále zúrila búrka a blesk osvetľoval jeho spiacu mamu. Nad ich hlavami zaburácal hrom. Chvíľu si myslel, že ho prebudil práve ten, no zvuk prenesený kameňom bol natoľko osobitý, že jeho zdroj identifikoval okamžite.

Boli to ťažké železné dvere, ktoré oddeľovali mužských väzňov od ženských ciel.

Na chodbe sa ozvali hlboké hlasy. Mužské hlasy. Neboli to dozorcovia. Vedel, aké zvuky sú pre nich typické. Vďaka robustným podrážkam ťažkých topánok sa ich kroky od kamennej dlažby odrážali výraznejšie.

Christopher pritisol ucho na podlahu. Tieto kroky boli suchtavé. Boli to kroky bosých nôh.

Keď blesk vrhol na stenu ďalšie hrozivé tieň, zaplavila ho nevýslovná hrôza, pretože tieto tieň neboli len ilúzia.

Patrili mužom, ktorí mu práve vnikli do cely.

Stačil mu jediný pohľad, aby sa utvrdil v tom, že nešlo o dozorcov. Títo tu boli špinaví, ešte aj na väzenské pomery. Desiví. Oplzlo zazerali. Vrčali.

Ktosi ho schmatol a Christopher sa urputne vzpíeral. Panika však potlačila všetko, čo ho Majster Ping kedy naučil. Nenašiel ťažiskovú líniu, nedokázal správne zatnúť ruku v päst. Inými slovami, nevedel zo seba striasť chlapa trikrát ťažšieho než on sám, nech sa už snažil akokoľvek agresívne.

„Christopher!“ skríkla do tmy jeho mama. „Christopher, bež!“ Lenže on bol paralyzovaný na mieste, rovnako zdesením

ako obrom, ktorý mu na chrbát pritískal koleno a tvár tlačil do kameňa.

Treadwell zjavne splnil svoje dnešné hrozby.

„Prosím, neubližujte môjmu synovi,“ naliehala jeho mama.

„Neprišli sme za chlapcom,“ zachechtal sa jeden z nich. „Ale stačí pípnuť a rozpárame mu brucho. Takže, kto z nás má ísť ako prvý?“

Christopher sa vzpíeral, až mu jeho väzniteľ pritlačil líce k pahrebe. Oranžový záblesk premenil všetko navôkol v krútiace sa tiene, no ani vyčínajúca búrka neprekryla chrochtanie a stony.

Vzlyky jeho matky.

Najhorší bol blesk, pretože ten osvetlil odporné násilie, ktoré sa dialo osobe, ktorá bola celým jeho vesmírom. Na špinavý kameň stekali jeho slzy. Jeho skromná večera sa mu vyhrnula naspäť do hrdla. Hrozilo, že ho udusí. Chcel odvrátiť zrak. Zmiznúť. Zomrieť. Chcel zabiť.

„Pozerať inam, Holúbok,“ vytisla zo seba mama.

Lenže on sa prinútil pozeráť. Sledoval, ako ju pridržiavajú. Ukladal si do pamäti každú jednu šklabiacu sa nadržanú tvár tých bastardov, vždy keď ich osvetlil výboj svetla. Boli štyria.

Zachvátila ho zúrivosť, horúca a ničivá, podporená strachom, mladosťou a bezmocnosťou. Jeho duša besnila rovnako ako búrka.

Keď sa ten, čo ho držal, striedal s iným, Christopher vystrelil vpred, schmatol toho surovca pod krk a neprestával ho tlčiť, kým ho nezvalil na zem.

Akoby z diaľky k nemu doľahli matkine slabé, zachrípnuté výkriky, no vtom mu pred očami vybuchla explózia bolesti. Ochromene sa zvalil na podlahu.

Svet sa mu roztočil, nakláňal sa a prehadzoval a inštinkt mu navrával načiahnúť sa po niečom, zachytiť a krútenie zastaviť. Tiene rástli a mizli, zdvojovali sa a premiestňovali. Hrom zaburácal. Alebo to boli opäť dvere?

Napokon boli okrem jeho bijúceho srdca počuť len zvuky búrky.

Mama. Kde bola mama? Bola azda...?

„Christopher?“

S nadľudským úsilím otočil krk, aby našiel jej tieň na druhej strane za rýchlo vyhasínajúcou pahrebou. Opierajúc sa o lakte sa k nemu skúsila priplaziť, no zdalo sa, že to okolo ohniska neovládne.

Strach potlačil závraty a Christopher pozbieral sily, aby sa odlepil od zeme.

„Mami,“ chrapľavo zastonal, keď sa dopotácal na miesto, kde sa zrútila.

„Christopher.“ Sotva šepkala. Bola rovnako vyplašená ako on. „Si ranený, synček?“

„Nie, som v poriadku. Mama, nehýb sa. Zavolám dozorkyne.“ Klakol si k nej, no bál sa jej dotknúť, kdekoľvek položiť ruku.

„Videla som nôž, Holúbok, spravili–“ Zafučala, akoby lapala po dychu. „Porezali ťa?“ Jej inokedy silné ruky mu zľahka sklzli po tvári, pleciach a trupe.

„Nôž?“ pokrútil hlavou a snažil sa myslieť triezvejšie. „Neporezali ma.“

Na kolene pocítil teplú, lepkavú tekutinu. Nemohli ho predsa len porezať? Lenže necítil bolesť. Nemal ranu.

Vtom sa s rastúcim zdesením dovťipil.

„Hod' na oheň ďalšie poleno, Holúbok. Je tu taká zima.“

Teplá tekutina mu stekala po nohe, keď náhlivo podišiel po dve malé polená a uložil ich do pahreby. Znova sa blyslo,

a keď polená začali horieť, osvetlili ten najpochmúrnejší výjav z celej hrôzostrašnej noci.

Krv bola všade, vytekala spod jeho mamy ležiacej na bruchu, takmer ku každej stene ich biednej cely. Zakričal o pomoc, zavesil sa na mreže a tvár vystrčil, ako to len šlo, volajúc o pomoc. Akúkoľvek. Z tmy sa ozvali ženské hlasy, niektoré ustarostené, iné rozhnevané.

Neprišiel však nikto. Srdce mu prudko búšilo v drobnej hrudi. Obrátil sa k svojej milovanej mame, teraz obkolesenej zlatistým jasom z ich patetického ohníka.

„Mami.“ Kľakol si k nej z tej strany, kam sa ešte nedostala krv, no videl, že sa k nemu prepracúva rýchlo. Znepokojilo ho to ešte viac. Okraje červenej kaluže sa v svetle plameňa lomili. „Povedz, čo mám robiť.“

„Och, Holúbok, tu už... niet čo robiť.“ Aj z jej očí tiekli slzy, no nedokázala sa k nemu načiahnuť. Jeho zúfalstvo umocňoval strach, ktorý počul v jej hlase. Privinul si jej hlavu k hrudníku. Azda čiastočne veril, že ak ju bude držať dostatočne pevne, udrží ju pri živote.

„Neopúšťaj ma,“ prosil a bolo mu celkom ukradnuté, že znie ako malé dieťa. „Mrzí ma, že som neposlúchol. Veľmi ma to mrzí. Bol som nahnevaný. O tom noži som nevedel. Neopúšťaj ma. Mrzí ma to!“

„Zaspievaj mi tú uspávančku, Holúbok,“ šepla. „Už ťa nevidím.“

Cez hrdlo stiahnuté hrôzou a bolesťou sa prinútil pretisnúť slová:

*Tíško, spinkaj tíško,
pekný sen je už blízko.
O smiechu a slobode
a o večnej pohode.*

Mama sa usmiala, hoci z kútika úst jej vytryskla krv a stiekla na vlasy. Bola na dotyk ako ľad. Jej pokožka nabrala voskový nádych. No kaluž krvi, v ktorej sedel, bola teplá. Oboch ich obklopila.

*V spánku sa budeš usmievať,
kým ja na teba pozor musím—*

Hlas sa mu zlomil. Z úst sa mu vydral vzlyk a potom ďalší. Nedokázal ďalej spievať a už ani nemusel.

Mama zakašľala. Hrudník sa jej prudko zdvihol a potom klesol a výdych ho udrel do pokožky, silnejšie ako slová, ktoré už nedokázala vysloviť. Ešte zopár nádychovej a bola preč.

Christopher už nič nepočul. Ktosi síce vrieskal, nahlas, dlho a zúfalo, až z toho boleli uši. Vrieskal, akoby mu cez hrdlo mohla uniknúť duša, dostatočne nahlas na to, aby prebudil všetky božstvá. Dostatočne nahlas na to, aby ho bolo počuť ponad kakofóniu tejto nočnej mory, ktorú nazýval svojím domovom, aj ponad búrku, hrom a ticho jeho mŕtvej mamy.

Christopher si želal, aby vrieskanie prestalo, no trvalo to ešte veľmi, veľmi dlho.

Napokon oheň vyhasol. Kameň premenil krv pod ním na ľad. Aj telesná schránka jeho mamy vychladla. Všetko teplo z nej vyprchalo a v jeho mladých, chvejúcich sa rukách oťažela. Postupne vychladol aj on. Takmer zvedavo sledoval, ako sa teplo stráca.

Bolo to ako... voda. Akoby sedel v kaluži vody. Bola to len voda, čo ho obklopovala, prikrývala a presakovala mu do pokožky. Vypĺňala praskliny v kameni, priestor schránky, ktorou bol on sám.

Voda.

Teraz tomu rozumel. Pochopil, čo sa mu Majster Ping snažil povedať. Tu, v temnote, uprostred búrky, sa učil byť vodou. Trpezlivou. Nemilosrdnou.

Ťažké matkino telo položil na slizkú podlahu, vstal a odrazu sa cítil, akoby nemal kosti. Akoby nesídlil vo vlastnom tele, ale kdesi mimo. Všade navôkol. Ako voda.

Všetka tá voda na kameni.

Vstal, obrátil sa k dverám, meravý ako kameň a začal opakováť pozície, ktoré cvičil pred pár hodinami v daždi. Keď sa dvere otvorila, zájde za Majstrom Pingom. Povie mu, že teraz už rozumie. Že je ako voda.

Pripravený, aby mu z dlaní vytekala smrť.

PRVÁ KAPITOLA

Londýn, 1877
O dvadsaťdva rokov neskôr

„Deti nezabíjam,“ informoval Christopher Argent právnika, ktorý sa ho zjavne pokúšal za týmto účelom najatť. „Ani nespôsobujem ich úmrtie.“

Ctený pán sir Gerald Dashforth sa neisto usadil na okraj stoličky za svojím pracovným stolom a neustále pohľadom zabiehal k zavretým dverám, akoby predpokladal, že bude musieť každú chvíľu volať o pomoc. Dokonale ladil s nábytkom svojej kancelárie vo Westminsteri. On aj miestnosť pôsobili luxusne, jemne až žensky, a neprijemne. Ešte aj jeho pokožka pripomínala priam urážlivo tmavofialový odtieň zariadenia miestnosti. Dashforth vykukol na Argenta spoza drôteného rámu okuliarov zakvačeného za ušami, ktoré v pomere k hlave pôsobili nepatrične veľké.

Argent si v hlave premietol, čo na právnikovi počas pár minút stretnutia stihol spozorovať. Nechal si platiť premrštené sumy, no míňal ešte viac. Svoje obchodné záležitosti riadil bezohľadne a horúčkovo ako ľudia, čo žijú výrazne nad svoje možnosti. Bol to pedantný, márnivý, inteligentný človek, natoľko chamtivý, až to hraničilo s nemorálnosťou. Kariéru si

vybudoval na tom, že s predstieranou skromnosťou poskytoval svojim klientom rozhrešenie za ich zlomyseľné prečiny, a to pomocou akýchkoľvek prostriedkov.

Ako napríklad teraz, keď si najímal toho najdrahšieho nájomného vraha v celom Britskom impériu.

„Riadiť sa troma nemennými zásadami, ktorých si musí byť môj klient vedomý.“ Argent názorne začal rátať začínajúc ukazovákom, prstom, ktorým stláčal spúšť. „Po prvé, nezastrašujem, nezmrzačujem, neznásilňujem ani nemučím. Popravujem. Po druhé, neodovzdávam odkazy, stopy ani nič, čím by som sa vysmieval polícii či komukoľvek inému, či už písané rukou, alebo v inej forme. A po tretie, nezabíjam deti.“

Dashforth na okamih zabudol na svoj strach a jeho úzke, vysušené pery sa skrútili do panovačného úšklabku. „Nájomný vrah s kódexom cti? Aké komické!“

„Nie také komické ako známy starý mládenec, ktorý platí, aby mohol obťažovať mladých chlapcov z cudziny.“ Tentoraz sa Argent neopieral len o svoje pozorovania.

„Ako sa opovažujete obviňovať ma—“

Argent vstal a právnik zalapal po dychu tak prudko, až sa takmer začal dusiť vlastnými slinami. Nebolo to len Argentovou výškou, ktorá právnikovi pripomenula jeho vlastný strach. Argent to dobre vedel. Šlo o kontrast, ktorý jeho vzhľad vytváral. O bezchybne vyžehlený drahý oblek na nemódne statnom tele. O krivku jeho opakovane zlomeného nosa na inak aristokratickej tvári. O zlaté a diamantové manžetové gombíky na rukách, zjazvených a mozolnatých po rokoch ťažkej práce, takže nepôsobili ako ruky človeka s modrou krvou.

„Stmievajte sa, sir Dashforth,“ skonštatoval Argent pokojne, kým druhý muž nespôsobne potláčal záchvat kašľa. „A ja pracujem predovšetkým potme.“ Obrátil sa od zadúšajúceho sa chlapa a narátal presne päť rozvážnych krokov.

„Počkajte!“ Právnik za ním piskľavo skríkol. Očividne sa mu trochu ulavilo. Chvejúcu sa dlaň pritlačil na srdce, akoby sa snažil upokojiť jeho tlkot. „Počkajte!“ zopakoval. „Môj zamestnávateľ si nepraje ublížiť dieťaťu, to vám prisahám. Ide o jeho príšernú matku. To ju je potrebné... odstrániť a získať od nej istý dokument.“

Argent sa obrátil k Dashforthovi, ktorý si opäť odkašľal do päste a uvoľnil viazanku. „Pokračujte.“

„Pokiaľ nebude možné spojiť dieťa s jeho otcom, je jedno či dieťa prežije.“

Argent zažmurkal. Nebolo zriedkavé, že sa šľachtici snažili zbaviť svojich nemanželských detí. Stačilo sa spýtať jeho zamestnávateľa Dorian Blackwella. „A čo tá žena?“ vyzvedal. „Čo spáchala, že si vyslúžila hnev vášho klienta?“

„Záleží na tom?“

„Nijako zvlášť.“ Argent prikročil naspäť k svojmu pôvodnému kreslu a usadil sa, hoci si nebol istý, nakoľko spoľahlivo udrží muža jeho rozmerov. „Záleží však na sume, ktorú ste za to ochotný zaplatiť.“

Dashforth sa sklonil ponad pracovný stôl a pomerne teatrálné načarbal na zdrap papiera omračujúcu sumu. „Môj zamestnávateľ je ochotný ponúknuť takúto kompenzáciu.“

Ak by mal Christopher Argent sklony dávať najavo pocity alebo emócie akéhokoľvek druhu, zrejme by sa mu na tvári rozhostil ohromený výraz. Zamyslel sa, či by nemal ohúrenie aspoň predstierať, prípadne vytiahnuť inú prirodzene ľudskú reakciu z tých, ktoré si nacvičoval.

„Slušná sumička,“ odvetil neutrálnym tónom. „Chce vás zamestnávateľ azda zavraždiť kráľovnú?“

Dashforthove oči sa za okuliarmi rozšírili šokom pri slove zavraždiť a potom znovu pri vlastizradnej zmienke o smrti britskej panovníčky. „Počuli ste už o Millicent LeCourovej?“ vyhrkol.

„A kto nepočul?“

„Možno je miláčikom Londýna, no zároveň je to prefikovaná zmija.“

Argent ešte stále hľadel na nuly na zdrape papiera a v duchu prepočítaval. „Skutočne?“ zareagoval neprítomne.

„Millie LeCourová nie je herečkou len na javisku,“ pokračoval Dashforth. „Je to zlodejka, prostitútka a vydieračka, ktorá k tomuto kroku prinútila môjho zamestnávateľa sama.“

Argent opäť vstal, papier skrčil v dlani a hodil do ohňa. „Polovicu platby chcem vopred ako zálohu, a keď zákazku dokončím, zastavím sa po zvyšok.“

Aj Dashforth vstal, no kým podišiel k trezoru značky Diebold v rohu miestnosti, na okamih sa oprel o stôl, aby získal istotu v nohách. Hoci sa zlatý kombinačný zámok ešte ligotal a trezor bol očividne nový a drahý, v natoľko vyumelkovanej miestnosti pôsobil rovnako nepatrične ako sám Argent.

Keď Dashford vytiahol z trezoru koženú kapsu, obrátil sa a cez stôl ju potisol k Argentovi. „Toto je viac než polovica. Millie LeCourová má premiéru ako Desdemona v špeciálnom stvárnení *Othella* v Covent Garden o dva dni.“

„Viem.“ Argent nakukol do puzdra, vytiahol kôpku bankoviek a prerátal si ich.

„Neustále ju obklopujú ľudia,“ pokračoval právnik. „Viem však, že obýva apartmán na Bow Street neďaleko divadla. Tam sa zdržiava aj jej dieťa.“

Argent kapsu prudko zavrel a Dashforthu to prestrašilo. „Prieskum si spravím sám. Do troch dní sa s vami skontaktujem, len čo zadanie splním.“

„Výborne.“ Dashforth vystrel ruku na pozdrav, no Argent na ňu len letmo pozrel a potom vykročil k dverám, aby si z vešiaka zložil kabát.

„Nenechajte sa ňou obalamutiť,“ zavolať za ním právnik. „Nie je tou najlepšou herečkou v Londýne náhodou. Po tej suke zo stoky ostáva stopa mŕtvych tiel. Nezaslúži si rýchlu smrť, akej sa jej od vás dostane. Nedajte sa oklamať. Možno je neuveriteľne krásna, no je to bezcitná, nesmierne bezohľadná mrcha.“

„V takom prípade toho máme veľa spoločného,“ prehodil Christopher. „Až na to, že moja stopa mŕtvych tiel bude dlhšia a krvavejšia ako tá jej.“

Millie LeCourová namáhala zrak, aby v hľadisku napriek oslepujúcim svetlám javiska našla *jeho*. Napokon to nebolo náročné. Hoci ho zahaloval tieň, jeho nedefinovateľný magnetizmus bol neprehliadnuteľný.

Divadlo Covent Garden malo kapacitu dvetisíc dvestodvadsaťšesť sedadiel a všetky miesta boli obsadené, no v okamihu, keď Milline oči spočinuli na drsnom mužovi v dokonale padnúcim obleku, bol jediným divákom, pre ktorého hrala. Pripomínal jej skôr postavu z jednej zo Shakespeareových násilnejších hier než milovníka klasického divadla. Jeho prítomnosť ju vzrušovala a priťahovala a navyše celkom znervózňovala.

Osvetľovač stlmil väčšinu reflektorov, ktoré teraz ožarovali len Jaga a Rodriga, snovajúcich plány na jej fiktívny skon. Ak by sa lepšie primkla k šarlátovej zamatovej opone, dovidela by minimálne na tri lôže na každej úrovni bez toho, aby vzbudila akúkoľvek pozornosť.

„Si nervózna?“ Jane Grennová, ktorá hrala Emiliu, sa Millie bradou priateľsky oprela o plece a vykukla na dav. Jej zlatisté kadere poštekli Millie na odhalenej pokožke, keď sa premiesili s jej čiernymi kučerami.

„Nie.“ Zavesila sa do priateľky, no oči neodtrhla od tieňa, ktorý ju neodolateľne priťahoval a ktorý sa, kým ho pozorovala, nepohol ani o milimeter.

„Ozaj? Ani len pri svojom debute v Covent Garden?“

„No dobre, som strachom bez seba,“ priznala šeptom. „Toto je najdôležitejší večer v mojom živote a publikum pôsobí akosi zarazene, nemyslíš? Čo ak to dnes bude katastrofa?“

Jane povzbudzujúco objala Millie okolo v korzete uväzneného pása. „Nikto ani len nedýcha a vyčkáva, kým sa objaví veľká Millie LeCourová.“

„Ale prosím ťa.“ Millie nad komplimentom mávla rukou a rozpačito vydýchla. „Prišli si pozrieť Shakespearove dielo.“

Jane nemiestne vyprskla do smiechu a Millie to poštekľilo v uchu. „*Othello* ešte nikdy nevypredal Covent Garden tak ako dnes, to mi môžeš veriť. Prišli si pozrieť Desdemonu.“

„Alebo Rynda ako hraje *Othella*,“ kývla Millie k statnému hercovi s tmavšou hnedou pokožkou a hlbokým hlasom, pri ktorom všetkým dámam v publiku naskakovali zimomriavky, či si to boli ochotné priznať alebo nie. Zlaté svetlá sa mu odrážali od ostrých lícnych kostí a presvecovali dokonalú belosť jeho úsmevu. Ako Maur z Benátok pôsobil exoticky, zmyselne a mocne, a keď s ním stála na javisku, ešte aj jej telo reagovalo na šibalskú iskru v jeho tmavých očiach.

„Všetci predsa túžime vedieť, či sa mu v nohaviciach skrýva taký majestátny kúsok, ako sa klebetí. Čo povieš?“

Millie šokovane zalapala po vzduchu, dlaň si pritísila na ústa a odtiahla sa od opony, aby ju určite nikto z publika nezaregistroval. „Ako by som to mohla vedieť práve ja?“ šepľala prehnane dôrazne Jane a naoko pohoršeným tľapnutím ju odsunula od opony.

„Len sa netvár,“ chichotala sa Jane. „Každý predsa vie, že si to rozdáвате. Preto si neprijala ponuku lorda Phillipa Eastona, aby si ťa vydržoval.“

„Zahryzni si radšej do jazyka,“ karhala ju Millie. „Existuje množstvo dôvodov, prečo nechcem ponuku lorda Eastona

priať, a všetky sú výlučne moje. Okrem toho Ryndova manželka Ming je vsuktu rozkošná.“

Jane zvrátila nos. „Manželstvo ešte nikdy nikoho nezastavilo, aby nesúložil, s kým sa mu len chce. A hoci je Ming zlatičko, počula som, že im to neklape, veď vieš, tam dole.“ Diskrétno prstom kývla medzi svoje nohy. „Niečo tam nemá v poriadku.“

„Tak to je nechutná klebeta,“ trvala na svojom Millie. „Naozaj, Jane?“

„A to vieš ako? Videla si ju?“

„Nie, ale aj Ming je len človek. Všetci vyzeráme plus-mínus rovnako. Akokoľvek, nemienim o tom s tebou ďalej debatovať.“

Millie sa prikradla naspäť k opone, natoľko blízko ako si len trúfla, aby nestála v ceste hercom, ktorí predstavovali fiktívne obyvatelstvo Benátok, kráčajúci na javisko a z neho.

„Pre koho hráš dnes večer?“ vyzvedala Jane, keď opäť zaujala miesto plece pri pleci Millie, a takisto sa zahľadela do šera hľadiska Covent Garden. Odkazovala na Millin zvyk vyhliaďnúť si niekoho z divákov a svoje repliky recitovať výlučne jemu.

Prirodzene, hrala pre celé publikum, no vďaka uvedomeniu si konkrétnej väzby s vyvoleným nadšencom divadla dokázala odovzdať silnejšiu emóciu, náladu či vášeň. Ak sa pri hraní niekedy stratila, vyhládala svoj terč a okamžite sa ukotvila naspäť v momente. Tejto technike pripisovala značnú časť svojho úspechu, a preto nikdy na rituál na začiatku predstavenia nezabúdala.

„Vidiš tamtoho chlapa, čo sedí sám v druhej lóži vzadu na druhom poschodí?“ Ukázala na osamelú postavu.

„Prepánajána, to je ale obor,“ skonštatovala Jane. „Toho si všimneš veľmi ľahko.“

„To áno, a navyše má natolko prenikavo modré oči, že som ich videla až z javiska, dokonca aj so zapnutými svetlami.“

„Má to byť nejaká výzva pre Rynda?“ skúsila Jane a ostrým lakťom ju štachla do rebier.

Millie jej to oplátila. „Isteže nie. Veď sme už stihli skonštatovať, že s Ryndom nič nemám.“

Jane si uhladila účes a na Millie úkosom žmurkla. „No to iste! Každý, kto vás vidí na javisku, okamžite vycíti, že je to medzi vami v posteli hotový ohňostroj. Ty máš ale šťastie!“ S tým vplávala na javisko a Millie už nedokázala nijako zareagovať.

„Hovorí sa tomu hranie,“ zamrmlala si Millie popod nos. Rynd bol až zarážajúco atraktívny a nesmierne priateľský, no zároveň egocentrický a nafúkaný. Nikto by to zrejme nepovedal, no Millie preferovala nenápadnejších džentlmenov, inteligentných, no bez veľkolepého vystupovania. Láskových a odpúšťajúcich. Trpezlivých. Starostlivých.

Takých, čo by boli bezpečným prístavom.

Pozornosť obrátila naspäť k mužovi v tieni. Hoci si sňal klobúk z hlavy, bol vyšší než väčšina prítomných pánov. Navyše sedel celkom meravo, úplne bez pohybu. Zimomriavky, ktoré jej naskočili na šiji, jej však navrávali, že túži zistiť, či ju tie oči, bledé a studené ako zimná obloha, teraz sledujú. Pri tej myšlienke pocítila hlboko v útrobach čudesné, no zároveň uspokojujúce šteklenie.

Hoci o ňom nič nevedela, inštinkt jej navrával, že tento tu nebude ani nenápadný, ani bezpečný. Jeho ostražitá meravosť ju znepokojovala. Neochotne odstúpila o krok vzad do bezpečia zamatovej opony a vlastného tieňa. Neubránila sa však myšlienke, že aj jej posteľná bielizeň bola tmavomodrej farby a jeho oči by sa na nej trblietali ako priezračné hviezdy na temnej oblohe.

Zatajil sa jej dych, no vtom sa otriasla a potlačila vzrušenie stúpajúce z podbruška. Lepšie bude nefantazírovať. K telu si dokázala pripustiť len jednu jedinú bytosť. Manželstvo a dokonca ani milenec neprichádzali do úvahy.

Jej tajomstvá boli skrátka príliš nebezpečné.